

2014

Quan la història va deixar de ser propietat privada

Quan **George Orwell** va començar a escriure la seua novel·la "1984", segurament, no va imaginar que estava relatant un destí: el nostre, el dels habitants d'aquest planeta Terra. Molts anys després, nosaltres, protagonistes d'eixa història, ens despenyem sense imaginació amb prou dificultat pels camins que els nostres somnis, traïts i sense força, no saben ni remuntar ni reconduir.

Segurament, Orwell (que era anglès i periodista, i escriu el seu llibre en 1946) estava vivint les acaballes de l'Imperi Britànic com a tal, imaginant un futur sembrat de mines antipersona representat pels naixents i poderosos EE.UU d'Amèrica. Açò és el que Orwell ens va llegir, junt a la visió del Gran Germà que ens aguaita en tot moment. Com podem avui, any 2014, digerir la lliçó que no vam aprendre en el seu moment i començar un altre camí que ens conduïska a una altra història... una altra història que no deixe de costar tantes lliçons sense aprendre?

La primera etapa d'eixa història, que no vam aprendre, va ser la Revolució industrial, entre la segona meitat del segle XVIII i principis del XIX, en la qual Gran Bretanya i més tard, la resta d'Europa continental, pateixen el major conjunt de transformacions socioeconòmiques, tecnològiques i culturals de la història de la humanitat, des del neolític. L'economia basada en el treball manual va ser reemplaçada per una altra dominada per la indústria i la manufactura. En el segle XVIII es desenvolupa el capitalisme com el coneixem avui,

així com les formes modernes de propietat privada, els mitjans de producció i de l'assalariat i, com a resposta, en el segle següent, el moviment obrer organitzat.

En la segona etapa, ja entrat el segle XX, el capitalisme ianqui i europeu va avançar engolint tot el que va trobar al seu pas: uns estats van convertir democràcies en dictadures, es van apropiat de béns regionals, van corrompre, van assassinar i van malversar; uns altres, van descolonitzar els territoris que, prèviament, havien colonitzat, tant a Àsia com a Àfrica. En aquesta etapa, eixes regions descolonitzades es van endeutar; va sorgir el neocolonialisme com a nova forma de dominació econòmica; la inestabilitat política es va instal·lar sota la forma de freqüents cops d'estat així com de permanents problemes de fronteres; el creixement demogràfic, la pobresa i la fam es van convertir en característiques permanents. Altres aspectes es van manifestar a través de l'èxode rural massiu a les ciutats; l'economia va passar a dependre de l'exterior basant-se en l'exportació de matèries primeres i la importació de productes manufacturats; la influència de la manera de vida occidental va produir la pèrdua de valors propis en totes les regions i la inestabilitat política es va instal·lar de forma permanent. L'integrar als nous països independents en l'ONU encara no se sap si és un avanç dels drets o una broma kafkiana.

En la tercera etapa d'aquesta història, el **capitalisme**, que havia sorgit en el segle XVIII i que, com a ordre social i econòmic derivat

de l'usdefruit de la propietat privada sobre el capital com a eina de producció, que es trobava majorment constituït per relacions empresarials vinculades a les activitats d'inversió i obtenció de beneficis, es converteix en capitalisme financer i perseguirà el benefici mitjançant l'especulació, movent el capital o els diners atenent a les taxes d'interès, tipus de canvi, variacions de preus i adquisició i venda de nombrosos productes i derivats financers.

Aquesta última és l'etapa en la qual ens trobem avui, 2014, amb un moviment obrer europeu sense orgull de ser-ho, convertit en actor social, amb funcions empresarials que administren els drets laborals com actors socials a gust i plaure. Amb un capitalisme financer que ni tan sols sabem on resideix donada la seua magnitud i que ha aconseguit ensenyorir-se de les destinacions i decisions dels governs europeus, imposant els seus designis i distribuint l'estat de benestar aconseguit pels qui llavors es consideraven classe treballadora gràcies a l'anuença dels governs socialdemòcrates que van imperar a partir de la dècada de 1970.

Orwell va preveure al Gran Germà però, potser, la lluita que les classes dominants no van permetre, com no van permetre que la classe obrera tinguera història, haja de començar de nou i demostrar que l'experiència col·lectiva no es va perdre i que les lliçons no es van oblidar; i que, com deia **Rodolfo Walsh**, la història no és una propietat privada, per la qual cosa aquesta vegada és possible que puguem trencar el cercle i demostrar que podem.



ENTREVISTA
amb **Javier Sánchez Gil**,
Joves de CGT
pàg. 8

EDITORIAL
La teoria de les copes de xampany
pàg. 2



ANÀLISI
No escoltem més cants de sirena
pàg. 3

CAMPANYA
Bons ajuda contra la corrupció
pàg. 4



I MÉS
CGT al carrer en imatges
pàg. 5
Agenda, breus, formació
pàg. 6 i 7



editorial

LA TEORIA DE LES COPES DE XAMPANY

La imatge piramidal de moltes copes degudament col·locades, ens pot situar en la teoria desenvolupista de la distribució de la riquesa. La base suporta l'estructura i el pes, perquè la resta s'eleva de forma lleugera i excelsa fins a aconseguir la cúspide (la història diu que aquestes copes van ser dissenyades en la inspiració de l'escot d'una coneguda emperadriu francesa). Aquesta imatge ens pot molt bé il·lustrar en la teoria del neoliberalisme, perquè es basa en la creença que en la mesura que les classes més altes siguen molt riques, aquestes acabaran desbordant i anirà abocant, escalonadament, fins a arribar a la base.

La veritat és que aquesta metàfora és la millor representació del desequilibri i, com a tal, és inestable, cruel i nècia, a més la pràctica ha demostrat que mai arriba a "vessar". Sota la teoria del neoliberalisme els qui regeixen el món van decidir així aquest repartiment econòmic.

Aquells que aspiren a governar es presenten com a persones molt preocupades per l'estabilitat i la creació d'ocupació. Com l'engany civil al que sotmeten a la població no està considerat delictiu, les polítiques d'aquests ninots van orientades a fomentar els desequilibris i a governar per a les castes més poderoses. Per a açò estan engegant tot un seguit de reformes encaminades a la reconversió total del país. D'una banda privatitzant tot el sector públic i regalant el nostre patrimoni als seus còmplices, els regents de grans empreses perquè aquests facen el seu negoci. I per una altra amb la creació d'una nova Reforma Laboral dissenyada per a atorgar el poder a la patronal, fomentant l'acomiadament lliure, retirant el conveni col·lectiu, atorgant més flexibilitat, reduint salaris i treballant més hores per a guanyar menys. D'aquesta manera naix la nova mà d'obra, "l'esclau modern". Abaratint l'acomiadament, han permès deixar en el carrer a milers i milers de persones. Només en tres anys l'atur ha augmentat en 1.500.000 persones.

Per açò podem dir clarament que la crisi que ens han col·locat no és econòmica, sinó política, perquè el seu resultat



és fruit de les nècies decisions per a traure endavant el seu projecte neoliberal.

Conseqüències directes són el mateix model que apliquen totes les empreses, ja siguen aquestes de l'Ibex o pimes. Totes porten el mateix comú denominador amb el fals argument de la crisi, sacrificar costos laborals per a "salvar" l'empresa. I açò passa per reduir dràsticament la plantilla i a la resta rebaixar considerablement el salari i les seues condicions laborals. A més, les empreses consideren que no estan obligades a complir un conveni després de la desaparició per llei dels convenis sectorials. Els és suficient amb aplicar l'Estatut dels Treballadors.

Totes mantenen el mateix perfil. Grans empreses que cerquen obtenir més beneficis perquè els seus accionistes els exigeixen major rendibilitat i passa per plantejar un ERO a la plantilla i rebaixar salaris, alhora que adquireixen personal a través de petites contractes, sense drets i per un salari de misèria. En les pimes, en haver-hi menys plantilla, aquesta està sotmesa a més estrès, amb l'afegit de la vulnerabilitat, en ocasions, d'una enganyosa comptabilitat que els fa creure que per a salvar l'empresa és necessari acomiadar i treballar més per menys salari. Així els beneficis que cada treballador o treballadora proporciona a l'em-

presa han crescut de forma brutal en un 37%.

El conflicte és generalitzat per tot el territori, és més, empreses amb tradició familiar que en el seu moment van començar el seu desenvolupament, sent l'orgull autòcton i font de riquesa en la seua població, han sucumbit com la que més; bé pel seu compte de resultats, per la seua ambiciosa gestió o perquè ha trobat fora, en països del sud-est asiàtic, una forma de producció on guanyar més. El que els porta a milers de treballadors i treballadores a vagues indefinides o a contínues mobilitzacions. Plantilles que lluiten desesperades jugant-ho tot front a la impotència de sindicats que senten haver perdut la batalla i que la nova Reforma Laboral anul·la la seua presència afeblint així a la classe treballadora.

En definitiva, les empreses estan guanyant molts diners sense ni tan sols tributar per açò. Es porten les seues fortunes a paradisos fiscals i tot a costa de la pèrdua de llocs de treball o de convertir-los en petites ocupacions de misèria. Avui tenir un lloc de treball no és símbol d'estabilitat. Utilitzen la mà d'obra com una mercaderia més que es compra i ven en un mercat, com si d'un producte local es tractara.

La lluita de la CGT està en els centres de treball. Però també som una organització social i com tal hem de prendre partit comproment-nos sense complexos en apostes de lluita amb capacitat de decisió sobre el nostre futur. Estarem facilitant aquestes polítiques i permetent que seguixen governant per a l'eternitat, cometent els mateixos errors i horrors, si no ens comprometem en l'acció per a acabar amb aquesta banda de voltors de l'alt capitalisme.

Seria preciós i encoratjador acabar aquest espai amb una dada optimista, però la ràbia i la realitat obliga a ser responsable. Solament ens queda reflexionar per a saber com gestionar tanta barbàrie abans que acaben amb les nostres vides. Solament ens queda espavilar i no limitar la nostra lluita a la protesta. Cal organitzar-se aglutinant totes forces possibles i amb mires molt altes.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.

Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuçol@gmail.com

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (els programes es penjen en web)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

CONTRA L'OFENSIVA MASCLISTA DEL NEOLIBERALISME



No escoltem més cants de sirena

EMILIA MORENO DE LA VIEJA
Secretària General CGT-PV

Des que en 2007 va caure Lehman Brothers i ací en el nostre territori va punxar la bombolla immobiliària, la convulsió patida en les nostres vides i els nostres drets és vertiginosa.

Si en aquell moment algú ens haguera dit que les conseqüències de les pràctiques temeràries i especulatives les havíem de pagar els qui menys profit havíem tret d'elles; mentre que els qui les executaven, no solament no responien per açò, sinó que anaven a incrementar els seus recursos i el seu poder, de ben segur que hauríem pensat que no l'haguérem permès.

No obstant açò ací estem: en una paràlisi mundial, veient fer als grans capitals i als seus braços executors, els governs de cada país, segons els objectius planificats.

I amb la perspectiva que ens dona el temps transcorregut, solament ens queda concloure que aquesta caiguda econòmica ha sigut perfectament dissenyada, en cadascuna de les seues etapes.

Que mentre ens entretenen amb fumaroles de retallades i escàndols, que fan disparar ací i allà, segueixen implacables amb el corró del pla de destrucció d'aquesta vida mínimament decent que ens havíem construït en aquest racó que cridàvem primer món.

La penúltima fumarola ha sigut la llei de l'avortament, encara que són tantes i tan ràpides que a l'hora que es

publique l'article segur que ja ha quedat desfasada.

No voldria que ningú pensara que cridant-les d'aquesta forma pretenc dir que no són importants, al contrari, amb cadascuna d'aquestes mesures ens estan robant el dret a viure, a ser lliures, a pensar de forma crítica, prenent convertir-nos en un cúmulo de nombres amb comeses molt determinades i sotmesos a la voluntat "de l'amo".

I aquest projecte de sotmetre a les dones que es queden involuntàriament embarassades a la dictadura de tindre i ser responsable del bebé, és una peça molt visible de l'engranatge: Si no es precisa tanta mà d'obra, i per descomptat, no hi ha cap interès a "malbaratar" ni un sol euro susceptible de convertir-se en benefici, en la cura de les persones, algú ha de cuidar-les gratuïtament, i qui millor que l'abnegada mare i esposa?

Són moltes les senyals que des de fa temps indiquen que ens volen fer tornar a la dictadura de la llar: la primera modificació de les pensions amb el govern Zapatero, anava visiblement en eixa direcció; per no esmentar les ajudes a la dependència, incentiu on els hi haja perquè les dones abandonaren llocs de treball que no han pogut, ni podran recuperar; la desregulació del mercat laboral ha provocat igualment que dones amb càrregues familiars s'hagen vist abocades a abandonar les seues ocupacions; i què dir de l'ajuda als grans hipermercats i centres comercials, on l'ocupació femenina és tan majoritari, a qui s'ha permès obrir diumenges i festius a cost zero?

No obstant açò la modificació de la llei de l'avortament és un pas substancial, ja que no solament ens espenta a les

dones en el sentit que ens assenyalen, sinó que traient-se la màscara ens anuncien que pretenen llevar-nos el poder sobre els nostres propis cossos, i per tant la direcció sobre les nostres vides.

Però, com deia, la llei de l'avortament és la fumarola de tota una modificació de la regulació dels drets sexuals i reproductius: molt a poc a poc, i en silenci, han anat desapareixent centres de planificació familiar, centres d'assessorament per a adolescents, tallers i dinàmiques de formació sexual i afectiva, ... Sense que en cap moment s'alçaren veus denunciant-lo; semblava que tenint una llei de l'avortament de terminis ja no calia res més, i és llavors, quan els controls sobre la natalitat a l'abast de la majoria es limiten al preservatiu, quan es produeix l'atac final als nostres drets sexuals i reproductius, i és davant aquest atac quan es reacciona, però ja és tard, ens tenen on volen, i l'única cosa que podem aconseguir és arrapar alguna engruna.

L'estratègia és clara, i no podem seguir entrant en les seues polèmiques fent-los el joc.

No es tracta de la llei de l'avortament, ni de la de la seguretat ciutadana, ni del dret a la vaga amb la qual ens amenacen ara, en el tauler del món s'està jugant la partida del disseny d'una nova era, i és per això en el seu conjunt pel que hem de lluitar, sense deixar-nos arrossegar per cada cant de sirena al que tant el govern de torn, com qui es diu progressista i solament vol créixer, ens inciten. Però per a aconseguir-ho hem d'assumir la responsabilitat de les nostres vides i començar a construir-nos com les persones capaces de crear una nova societat.

¿Qué es la Iniciativa "Yasuní-ITT"?

// A pesar de los intentos por parte del gobierno ecuatoriano de desmentirlo, hay estudios que demuestran que el Parque Nacional Yasuní alberga dos pueblos en aislamiento voluntario, los Tagaeri y los Taromenane, así como una reserva Huaoroni//

EDUARDO VICENT CLEMENTE
Sociólogo y Politólogo por la
Universitat de València

La conocida como iniciativa Yasuní-ITT es una propuesta de Rafael Correa por la cual el estado ecuatoriano se compromete a "mantener indefinidamente inexploradas las reservas de 846 millones de barriles de petróleo en el campo ITT (Ishpingo-Tambococha-Tiputini), equivalentes al 20% de las reservas del país, localizadas en el Parque Nacional Yasuní en la Amazonia ecuatoriana"¹.

Sin embargo, no hay que perder de vista, que estamos hablando de un país con graves problemas sociales, económicos y educativos, derivados en su gran mayoría de una gestión política nefasta, que podrían solucionarse, según el mismo gobierno sostiene, con la explotación del yacimiento. Este argumento, sumado a la lucha contra el cambio climático y la preservación de la gran biodiversidad de la zona sirvieron al mandatario para pedir a la comunidad internacional el "equivalentes al 50% de los recursos que percibiría el Estado en caso de optar por la explotación petrolera"², estamos hablando de un total de un total de 3.600 millones de dólares.

Durante los 7 años de vigencia de la iniciativa apenas se recaudaron 13.3 millones de dólares en depósitos concretos (España donó al proyecto 1 millón de euros) y 116 millones en compromisos, fundamentalmente por

parte de países europeos y organizaciones ambientalistas.

Abandono de la Iniciativa "Yasuní-ITT"

Con la frase: "El mundo nos ha fallado" pronunciada el 15 de agosto de 2013, el presidente de la república anunció el fin de la iniciativa "Yasuní-ITT", autorizando la explotación del 0,1% del parque nacional (lo que equivale a una superficie total de 10 km²). Con este movimiento, el gobierno espera recaudar alrededor de 18.000 millones de dólares.

El argumento tras el cual se escuda el gobierno ecuatoriano para dar por terminada la iniciativa, es la necesidad de dinero para la lucha contra la pobreza dentro del país y el cambio de la matriz productiva. El objetivo inicial de los fondos aportados por la comunidad internacional iba a ser este, aunque no únicamente ya que también se contemplaban otros, actualmente abandonados, como la inversión en fuentes de energía renovables o reforestar zonas degradadas.

Según la opinión del ejecutivo algunas de las razones que explican este fracaso son la coincidencia temporal de la iniciativa con la crisis actual, la gran hipocresía y la lógica que prevalece actualmente, lejos de la justicia y más próxima a la lógica del poder o el hecho de que los países más ricos son los que más contaminan. Para Roque Sevilla, quien lideró la comisión técnica del proyecto Yasuní-ITT, la explicación se encuentra en las contradiccio-

nes del gobierno ecuatoriano frente al proyecto, y más concretamente en la existencia de un supuesto plan B para la explotación del parque, que justificaría el recelo de la comunidad internacional³.

La problemática de esta decisión

El cese de esta iniciativa tiene muchas implicaciones a nivel político y social. Desde el punto de vista del ordenamiento jurídico, la constitución de 2008, aprobada por el gobierno de Correa y reconocida como una de las más adelantadas del mundo, presenta algunas consideraciones a tener en cuenta.

El artículo 407 señala que "Se prohíbe la actividad extractiva de recursos no renovables en las áreas protegidas y en zonas declaradas como intangibles, incluida la explotación forestal [...]"⁴ El gobierno de Mahuad en 1998, reconoció el bloque ITT como zona intangible al albergar varios pueblos indígenas no contactados.

En el artículo 57 se dice que "Los territorios de los pueblos en aislamiento voluntario son de posesión ancestral irreductible e intangible, y en ellos estará vedada todo tipo de actividad extractiva [...]"⁵. Aun a pesar de los intentos por parte del gobierno de desmentirlo, hay estudios que demuestran que el Parque Nacional Yasuní alberga dos pueblos en aislamiento voluntario, los Tagae-



ri y los Taromenane, así como una reserva Huaoroni.

Por último, no hay que olvidar que en el artículo 398 se establece que "Toda decisión o autorización estatal que pueda afectar al ambiente deberá ser consultada a la comunidad [...]"⁶. Las Naciones Unidas para los Derechos de los Pueblos Indígenas ha sido bastante clara al respecto: en caso de que los pueblos indígenas declinen participar en la consulta, se debe entender que han denegado expresamente su consentimiento. La falta de dicha consulta, como es el caso, representa un grave ataque a los derechos de los indígenas.

Por lo tanto, la decisión de poner fin a esta iniciativa frente a la que el pueblo ecuatoriano ha manifestado su rechazo, no sólo representa una gran tragedia ambiental y la vulneración evidente de los derechos indígenas, si no que además se trata de una medida cuanto menos cuestionable desde el punto de vista constitucional.

PentiBaihua representante de la comunidad Huaorani en Tigüino lo expresaba así a BBC Mundo: "No sólo invaden nuestro territorio, sino que además destruyen los bosques que nos dan de comer y echan petróleo a los ríos de los que bebemos agua. Por la contaminación hay enfermedades de la piel y cáncer."⁷

Notas:

- Extracto de la pagina oficial del gobierno de Ecuador sobre la iniciativa Yasuní-ITT: <http://yasuni-itt.gob.ec/quees.aspx>
- Extracto de la pagina oficial del gobierno de Ecuador sobre la iniciativa Yasuní-ITT: <http://yasuni-itt.gob.ec/quees.aspx>
- Extracto del artículo ¿Porqué fracasó el proyecto ambiental de Yasuní en Ecuador?: http://www.bbc.co.uk/mundo/noticias/2013/08/130816_ecuador_yasuni_causas_f_racaso_ips.shtml
- Extracto de la constitución 2008 del Ecuador
- Extracto de la constitución 2008 del Ecuador
- Extracto de la constitución 2008 del Ecuador
- Extracto del artículo "Ecuador: ¿petróleo vs. conservación?" por Max Seitz http://news.bbc.co.uk/go/pr/fr/-/hi/spanish/specials/2008/amazonas/new-sid_7392000/7392262.stm

VAMOS A DESTAPAR EL SAQUEO

Campaña de denuncia de la corrupción

KIKE PERIS
Secretaría Jurídica CGT-València

Se cumplen dos años desde el inicio de la campaña "Vamos a destapar el saqueo" impulsada desde la Sección Sindical en la Generalitat Valenciana del Sindicato de Administración Pública de Valencia de la CGT.

El propósito de la campaña, sacar a la luz los casos de corrupción y despilfarro de dinero público en las Administraciones Públicas del País Valenciano, e impulsar acciones contundentes contra la corrupción, entendemos que se ha cumplido de forma satisfactoria.

Vamos a hacer un repaso de nuestras acciones más destacadas, que se han centrado, sobre todo, en el sector público empresarial de la Generalitat, a través del cual el PP ha instaurado una auténtica Administración paralela, con el fin de arinconar y defenestrar al personal funcionario, responsable de velar por la legalidad y los intereses públicos en la gestión de lo público y, a la vez, servir para colocar a dedo a una legión de enchufados, creando una red clientelar que le ha servido hasta ahora para asegurarse la continuidad en el poder y para favorecer los intereses amigos.

La campaña se inició con la denuncia de dos casos graves de sustracción malversación de fondos públicos en la empresa pública VAERSA.

En el primer caso, los gestores de VAERSA se repartieron casi 2 millones de euros en concepto de productividad, saltándose el procedimiento legal que prevé el preceptivo informe de la Conselleria de Hacienda así como la autorización del Consell, que se obvió durante 6 años, pese a las reiteradas advertencias de la ilegalidad efectuadas por la propia Intervención de la Generalitat, año tras año.

CGT denunció la grave ilegalidad ante el Tribunal de Cuentas que, sorprendentemente, archivó en tiempo récord la denuncia, sin acordar ninguna diligencia para comprobar siquiera los hechos denunciados. En este caso, CGT actuó como mero denunciante, sin ejercer la acción popular, como medida de prudencia ante el riesgo de condenas en costas, que suelen ser muy elevadas, como luego veremos.

Planteada la misma denuncia ante la Fiscalía Anticorrupción fue admitida y, en estos momentos, siguen abiertas diligencias previas para depurar responsabilidades penales.

En el otro asunto, en el que CGT sí que ejerció la acción popular, se denunció la adjudicación a dedo del servicio de asesoramiento jurídico a VAERSA durante más de 6 años, detectado por la Sindicatura de Cuentas, y que la CGT tuvo que denunciar ante el Tribunal de Cuentas, ante la pasividad de todos los que fiscalizaron, supervisaron y gestionaron los más de 2 millones adjudicados a dedo (1.800.000 euros facturados por un solo abogado).

En este caso, nuestra persona en la fase de instrucción, sí que ha permitido descubrir y confirmar los detalles de las ilegalidades detectadas por la Sindicatura, y ha provocado que se inicie el procedimiento judicial sobre responsabilidad contable de los gestores de VAERSA, con el informe favorable a nuestras tesis de la Fiscalía.

VAERSA estaba pagando a un abogado externo sin contrato unos 300.000 euros al año, cuando existe un convenio de la Conselleria con VAERSA para realizar esos servicios por los abogados propios de la Generalitat por un coste 100 veces inferior.

La denuncia pública de CGT provocó tal escándalo que la Conselleria anunció que VAERSA había rescindido la relación con el abogado.

Para ilustrar la política de estómagos agradecidos y de voto cautivo llevada a cabo por el Partido Popular, CGT denunció públicamente la política de personal (enchufismo) plagada de irregularidades en la Sociedad de Proyectos Temáticos, en la fracasada Mundo Iluminación y en el Aeropuerto de Castellón.

Igualmente CGT denunció el saqueo en la Ciudad de las Artes y las Ciencias, cuya obra, presupuestada en 328 millones, pasó a costar 1.400. Y en cuanto a la gestión de CACSA denunciaremos que el Consell había inyectado 719 millones de euros, en al menos ocho ampliaciones de capital, desde 1999, para enjugar las pérdidas constantes generadas por una pésima y negligente gestión, plagada de irregularidades en materia de contratación administrativa y de gestión de personal, como advirtió reiteradamente la Sindicatura de Cuentas.

Los gestores de la Entidad Pública de Saneamiento de Aguas Residuales (EPSAR) fueron también denunciados por el sindicato, ante las graves irregularidades detectadas por la Sindicatura.

En sucesivos informes de aquélla se puso de manifiesto el déficit de personal de inspección en la entidad lo que provocó que se dejara de recaudar por la prescripción de los derechos de cobro, más de 1.000 millones de las antiguas pesetas.

A pesar de estas recomendaciones, la misma Sindicatura advertía de las irregularidades en la contratación de nuevo personal que estaba siendo seleccionado a dedo.

Las dos últimas denuncias presentadas ante el Tribunal de Cuentas son la expresión de las nefastas consecuencias para la clase trabajadora y para los y las ciudadanas del expolio y la corrupción protagonizada por el PP en las instituciones que gobierna.

En el caso de RTVV la negligente gestión ha provocado un agujero de más de 1.200 millones de euros, y la política de enchufismo ha generado una plantilla sobredimensionada con más de 1.600 trabajadores.



La decisión del PP, provocada por su saqueo en RTVV, ha sido cerrar el servicio público, una medida sin precedentes en el estado español y que constituye un claro ejemplo de hasta dónde están dispuestos a llegar, a privatizar los servicios públicos y a beneficiar a sus amigos, sin importarles en absoluto el interés público.

En cuanto al Palau de Les Arts, la situación es similar, el despilfarro y la corrupción que se investiga por los Tribunales ha provocado la adopción de un ERE que significará el despido de decenas de trabajadores, siendo CGT el único sindicato que se ha opuesto al mismo, y que ha demostrado su actitud firme y contundente contra la corrupción, denunciando a los gestores del Palau por responsabilidad contable ante el Tribunal de Cuentas.

Las acciones judiciales que hemos comentado son sólo una parte de las se han ejercitado durante estos dos últimos años, y seguimos trabajando en la preparación y presentación inminente de otras dirigidas contra altos cargos del Consell.

Ahora bien, queremos hacer una seria reflexión sobre la necesidad de destinar los recursos económicos necesarios para llevar adelante esta campaña contra la corrupción y el saqueo.

El acceso a la Justicia se ha encarecido notablemente en los últimos tiempos, como consecuencia de las políticas aplicadas tanto por el PP como por el PSOE, que persiguen la impunidad de la corrupción.

Sobre las tasas judiciales, la CGT ha mostrado su rechazo hacia la nueva Ley que las regula, porque supone una nueva agresión social que pretende dejar sin otro servicio público a la mayoría de la población.

En cuanto a la corrupción, el establecimiento de las nuevas tasas persigue frenar los procesos judiciales contra la corrupción, que puedan entablar organizaciones sociales, sindicatos, etc.

En la jurisdicción contencioso-administrativa, la Ley instaura por primera vez las tasas.

Se trata de la vía judicial donde se controla la actuación de las Administraciones Públicas, por tanto, es una de las vías esenciales para perseguir la corrupción.

A partir de ahora las tasas a pagar son las siguientes:

En un procedimiento abreviado: 200 €, en uno Ordinario: 350€, en un recurso de Apelación: 800€ y en el recurso de casación ante el Tribunal Supremo: 1.200€.

Las cantidades se acumulan, con lo cual, teniendo en cuenta que la Administración Pública, aunque obtenga sentencia desfavorable en la primera instancia y en apelación, va a recurrir hasta el final como es habitual, puesto que sus costes los pagan los y las ciudadanas, de entrada un proceso judicial ya nos cuesta entre 2.200 y 2.350€.

A esto habría que añadir la posible imposición de las costas judiciales (costes del abogado o abogada de la Administración Pública) en el caso de perder el recurso.

Sobre el criterio de imposición de costas judiciales en la jurisdicción contencioso-administrativa es muy importante resaltar el importante cambio que se produjo en septiembre de 2011 a través de la Ley de Agilización Procesal impulsada por el gobierno del PSOE.

Hasta ese momento la imposición de costas se hacía sólo si el Tribunal apreciaba la existencia de mala fe o temeridad en la interposición del recurso.

Tras la modificación legal de septiembre de 2011, la regla general en la imposición de costas es que se condena a pagarlas a quien es vencido en el proceso judicial, es la llamada regla del vencimiento, propia hasta ese momento de los procesos civiles.

Vemos como los dos partidos que se turnan en el poder, PP y PSOE, que lo acaparan y controlan alternativamente, y que son los principales protagonistas de la corrupción política en el estado español (junto con partidos destacados colaboradores de ambos, como CIU), instauran los mecanismos adecuados para que la corrupción quede impune, en este caso limitando el acceso a la Justicia poniendo barreras de tipo económico.

Resulta también muy interesante destacar el criterio de imposición de costas en el ámbito de la actividad jurisdiccional del Tribunal de Cuentas.

Esta Tribunal tiene competencias para enjuiciar la llamada responsabilidad contable y la malversación de caudales públicos.

Las condenas en costas se calculan en función de las cuantías

de los procedimientos, es decir, en función de las cantidades que supuestamente se pueden haber defraudado por parte de los gestores públicos, y se aplican para el cálculo los baremos indicativos de los Colegios de Abogados, en lo previsto para los procesos civiles, que son mucho más elevadas que las previstas para los procesos contencioso-administrativo.

En este sentido, hay que decir que el proceso ante el Tribunal de Cuentas es más similar al contencioso-administrativo que al civil, por lo que la pregunta es ¿por qué se aplican entonces los criterios del proceso civil? La respuesta para nosotros es que el fin es encarecer el procedimiento, de forma que sea disuasorio para que se interponga la acción popular por parte de organizaciones sociales o sindicales.

La conclusión de todo lo dicho es clara: la lucha contra la corrupción supone un coste importante y, en muchos casos, prohibitivo para algunas organizaciones con escasos recursos económicos, como la nuestra.

En estos momentos, como ya hemos visto, la CGT ha denunciado numerosos casos de corrupción en el País Valenciano, que están contribuyendo a destapar el saqueo de fondos públicos en varias Administraciones Públicas.

Sin embargo, advertimos de los enormes costes que supone el acceso a la Justicia, lo que puede provocar la paralización de asuntos ya judicializados o el impulso de nuevas acciones.

Por ello, nuestra intención es poner en marcha una campaña para la recuperación de lo saqueado, que tendrá como finalidad la recaudación de fondos para poder ejercer las acciones judiciales y cualquier otro tipo de acción necesarias contra la corrupción.

La Federación Local de Valencia de CGT va a crear unos BONOS CONTRA LA CORRUPCIÓN para que aquellos ciudadanos o ciudadanas que quieran colaborar en acciones contra la corrupción puedan ayudar a su financiación.

El sindicato creará una página web específica para hacer un seguimiento de los casos de corrupción, así como del destino de los fondos recaudados, asegurando la máxima transparencia en su gestión.



CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com/es/>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

La alegría va por barrios

JUANJO LOZANO
CGT-La Alcoyana

Tras los dos días de huelga protagonizados en el mes de diciembre (los días 16 y 17), por los trabajadores de MASATUSA y ALCOYANA, empresas encargadas de la explotación de los servicios urbano e interurbano del área metropolitana de Alicante (ambas pertenecientes al Grupo VECTALIA e integrantes del sistema TAM), los comités de empresa de ambas mercantiles con mayoría de delegados de CC.OO., desconvocaron la huelga tras la promesa por parte de la dirección de retirar el ERE planteado, que iba a afectar a 65 trabajadores. Cabe destacar que dicho ERE, fue planteado por la mercantil ALCOYANA (autobuses azules que prestan el servicio interurbano), con posterioridad a que el comité de empresa anunciase las movilizaciones, reivindicando que la Conselleria de Transportes pretendía hacer desaparecer el actual sistema TAM (Transporte Metropolitano de Alicante), y que permite entre otras posibilidades, que los usuarios realicen trasbordo de unas líneas a otras, pagando un solo viaje.

Tras dos jornadas de huelga, la cual además se había aplazado como "gesto de buena fe" por parte del comité de huelga, tras la reunión mantenida con la dirección de la empresa en la tarde del día 17, decide desconvocar. En dicho comité de huelga no estaban los dos delegados de CGT en Alcoyana, ya que la decisión sobre las movilizaciones, había sido tomada unilateralmente por los representantes de CC.OO., y después había sido comunicada a los trabajadores.

Además, los delegados de CGT incomodan por pretender consensuar las decisiones, y actuar con transparencia entre otras causas. Objetivo conseguido, según los representantes de CC.OO.: ni iba a desaparecer el sistema TAM, ni habría ERE en Alcoyana. Conselleria, pese a haber reducido sustancialmente el importe a pagar por el servicio para 2014, había accedido a incrementarlo, además de pagar a la empresa adjudicataria por usuario, hasta completar la cantidad pactada en el contrato de explotación. Pero la realidad, es menos optimista que la euforia. Los delegados, afiliados y simpatizantes de CGT en La Alcoyana, vemos con estupefacción y recelo cómo algunos (los delegados, afiliados y simpatizantes de CC.OO. - UGT) celebran que pese a que no llueve fuerte, sobre nuestras cabezas siguen nubes de tormenta.

La Alcoyana, con el visto bueno de los representantes de CC.OO., ha planteado conceder vacaciones a un número determinado de trabajadores durante las quincenas comprendidas en los meses de enero y febrero. No obstante, si por necesidades de producción la mercantil necesita de algún trabajador, este deberá incorporarse a su puesto de trabajo en cuanto sea solicitado por la empresa. En la actualidad, varias líneas ya han reducido kilometraje: las líneas 6, 7 y 11 de Masatusa, y la línea 23, 30 de Alcoyana. Por

otra parte, se han eliminado vehículos en las siguientes líneas: línea 6 (2), línea 9 (1), y línea 11 (1), en Masatusa, y en las líneas 21 (1), 22 (1), 25 (1), 23 (2), y 25 (1). Las líneas 38 y 39 de Alcoyana, pasan a efectuar trayectos a determinadas horas del día.

Y se han eliminado las líneas 30P y 34 (Lanzadera Alicante-Universidad). También las líneas 51 y 136 (no integradas en el sistema TAM) han visto reducido su recorrido.

Además de los recortes y modificaciones que ya se han aplicado en ambos servicios, la dirección sigue perfilando durante estos dos meses cómo se prestará el servicio con las aportaciones que debería recibir de la administración (Ayuntamiento-Conselleria) para este año 2014, por lo que probablemente, en caso de necesitar una mayor reducción de personal (algo muy probable) estudia plantear un ERTE, que se aplicará a partir de marzo, para el año en curso.

A esto, hay que añadir que para el próximo año 2015, la concesión del servicio interurbano deberá salir a concurso para su licitación, por lo que probablemente pudiese haber un mayor recorte de plantilla, así como otra merma en el servicio que se presta a la ciudadanía.

No hay que olvidar que desde la Sección Sindical de CGT en Alcoyana, ya avisamos allá por el mes de febrero de 2013, sobre el problema que se avecinaba para los trabajadores, pero los compañeros de CC.OO., estuvieron y siguen estando en otros menesteres, negociar, salir en la foto, y defender los intereses del empresario, que no es poco. Para empezar este año con buen pie, el precio de los bonos ha subido de precio. La calidad del servicio que se presta, como era de esperar, baja.



MOBILITZACIONS PAÍS VALENCIÀ



De dalt a baix:

1. Mobilització dels carters rurals a Elx contra la pretensió d'eliminar llocs de repartidors en la província d'Alacant. -
2. Vaga estatal a Unipost, imatge d'una de les concentracions diàries al centre de València. -
3. Concentració de CGT-Camp de Morvedre i Alt Palància davant un Mercadona del Port de Sagunt contra la repressió sindical. -
4. Piquet informatiu de CGT-Castelló en la jornada de vaga del sector ferroviari del passat 5 de desembre.

JORNADDES LLIBERTÀRIES AL PAÍS VALENCIÀ

DENUNCIA

Crònica de les Jornades Llibertàries a Gandia i València

// Celebrades en desembre 2013 i gener 2014 //

CGT-LA SAFOR I
Equip Comunicació CGT-PV

Jornades a Gandia

El dissabte 25 de gener, les Jornades Llibertàries organitzades per CGT-La Safor van tancar la seua programació amb la xerrada sobre "L'esperanto: la llengua com a alliberament".

Una vintena de persones van participar a la xerrada-debat, que va encetar un membre de CGT-La Safor, amb una exposició sobre l'esperanto, des de la perspectiva històrica, la relació d'aquesta llengua amb el moviment obrer i, especialment, amb el moviment llibertari, de finals i principis dels segles XIX i XX. A continuació, el president de l'Associació Valenciana d'Esperanto va fer un recorregut sobre l'esperanto avui: nombre de persones que el parlen, països on es parla, extensió, facilitat d'aprenentatge i sobre la planificació d'aquesta llengua per a servir, en definitiva, a la comunicació universal.

El debat posterior va ser molt participatiu i enriquidor. La jornada es va tancar amb la proposta, per part de CGT La Safor, d'organitzar un curs d'introducció a l'esperanto, que es celebrarà a Gandia pròximament.

Una setmana d'accions

Recordem que les Jornades Llibertàries 2014 de CGT La Safor van arrancar el 17 de gener, amb la inauguració de l'exposició "La llengua com a alliberament: l'esperanto" que, durant una setmana, va estar exposada a l'Escola Oficial d'Idiomes de Gandia. El mateix dia 17, va celebrar la xerrada-debat: "Actualització del pensament llibertari: l'autogestió com a eina de resposta al sistema", conduïda pel escriptor i professor de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma de Madrid, Carlos Taibo.

La xerrada de clausura sobre l'esperanto va servir, com deiem, per recollir l'interès per aquesta llengua. Un interès que es materialitzarà, molt prompte, en un curs de introducció a l'esperanto.

Esperem continuar en aquesta línia de pensar i repensar l'actual estat de coses i, com no, un futur, lliure de tota dominació, que somiem fer possible.

Jornades a València

Sota el lema «El nostre futur comença ara», van arrancar, el 9 de desembre a l'Octubre CCC, les jornades de reflexió i debat organitzades per la CGT de València. En la presentació, Enric Tarrida, Secretari General de CGT-València i José Manuel



Carlos Taibo en les Jornades Llibertàries 2014 de CGT-La Safor.
Foto: Rakel Ramírez

Muñoz Póliz, Secretari General de CGT, exposaren públicament les línies de pensament que onfiguraren la XV edició. Mentre Tarrida va incidir en la necessitat ineludible de construir un futur col·lectivament que siga nostre, de la classe treballadora, «per a tots i per a totes», «perquè la nostra arma de construcció mas-

Ambdues Jornades varen coincidir a mostrar l'exposició sobre Esperanto provinent de CGT-Burgos

siva és la raó»; Póliz va destacar la CGT com a eina on «tothom es pot organitzar», assenyalant el «poder revolucionari de la paraula» en referència a la interessantíssima exposició sobre l'Esperanto que va acompanyar les Jornades.

Presentada i moderada per Antonio Pérez Collado (Secretari d'Acció Social de CGT-PV) va tenir lloc la primera de les xerrades. Yolanda Ruiz García (Mares de Vallecas), Jipy (Assemblea Antirrepresiva 15M València) i Enric Duran en videoconferència (Activista per la revolució integral) van explicar com, des de les seues experiències, lluiten contra la repressió, trencant la por. Després de les ponències, va començar un interessant debat amb la participació del nombrós públic que omplia la sala.

En la segona Jornada, Miguel Montenegro, Iñaki Aicart i Yolanda Prats, amb Emilia Moreno, Secretària General de CGT-PV com a moderadora, van mostrar exemples que, front a la injustícia, es duen a terme accions de desobediència necessària per a garantir un present i un futur dignes. Des de l'ocupació d'una finca pública de Màlaga que havia sigut usurpada per un comte, passant per la vaga indefinida en el sector educatiu de Balears, fins a la resistència i la

negativa al fet que es produïsquen desnonaments. Tot, explicat pel Secretari General de CGT-Màlaga, un integrant de l'Assemblea de Docents de Balears i la membre de Plataforma d'Afectades per la Hipoteca.

En la tercera Jornada, Josefina Juste va presentar la xerrada-debat, on Frank Mintz i Jordi Martí i Font exposaren les seues postures sobre el municipalisme llibertari. El públic va omplir novament de gom a gom la sala d'Octubre CCC.

En la quarta Jornada, sota el títol «La creativitat és un arma carregada de futur», Fermín Alegre com a moderador «immoderado», Francisco Contreras «Xiquet d'Elx», Isabel Montoro i Quique Falcón van demostrar, amb una xerrada-debat plena de poesia, tendresa, vitalitat i compromís anticapitalista que l'explosió creativa que es viu actualment és un signe que la vida i l'inconformisme convertits en art, «acompanyen» i són lluita pel futur.

Així i tot, es va deixar palès que la creativitat per al canvi és i serà obra de la classe treballadora. Després de les exposicions dels quatre integrants de la taula i de les intervencions del públic on es va donar regna solta a la capacitat creativa que ens fa humans, es va celebrar una vetlada reivindicocreativa en l'Ateneu Llibertari "Al Margen". Un impressionant «Xiquet d'Elx» va actuar per als assistents que ompliren l'Ateneu.

En la cinquena xerrada es va abordar la vigència del "Bon Viure" indígena i l'economia crítica feminista explicant com aponents amb la psicoanalista Maria Amparo García del Moral i l'economista Astrid Agenjo, en una xerrada-debat moderada per Carlota Garrido de Joves CGT.

Les Jornades van concloure amb una festa en el local de CGT. **Un article ampliat amb fotografies va ser publicat en el Rojo y Negro del mes de gener 2014. A més, pots trobar tots els àudios de les Jornades en www.cgtpv.org**

UGT y CCOO firman el peor convenio de la historia de Ford

Gabinete de Prensa
CGT-PV

Dos reuniones han sido suficientes para que la dirección de Ford España consiga un ventajoso convenio que durará cinco años (2014/2018) y que regulará salarios y condiciones laborales en la fábrica de Almusafes y las oficinas de Madrid (más de 8.000 trabajadores en total). La primera reunión, meramente formal, se celebró el pasado 16 de diciembre; la otra, la última, este 23 de enero. Lo único que han acordado en este proceso "negociador" es incluir el pacto alcanzado el pasado mes de abril por la empresa y los sindicatos UGT y CC.OO. antes de que finalizara el convenio 2009/2103; el llamado Acuerdo de Competitividad, que representa importantes recortes para la plantilla.

Ha sido un novedoso proceso de negociación, una etapa que en otras épocas convertía la fábrica en un hervidero de debates, de propuestas de mejoras y de ilusión por conquistar derechos laborales, que ahora ha pasado prácticamente desapercibido, dada la nula información que se ha trasladado a los trabajadores. Por primera vez en la historia de esta fábrica (y ya son muchas las primeras veces en que lamentar desastres), la representación mayoritaria del Comité ha acudido a una negociación de Convenio sin una Plataforma Reivindicativa (la presentada por CGT, y a pesar de que lo solicitamos reiteradamente, se negaron a votarla en el correspondiente Pleno del Comité de Empresa).

En la primera reunión el nuevo entente Ford-UGT-CC.OO firmó un acuerdo de calendario que obliga a la plantilla trabajar dos sábados a tres turnos de producción, y en la segunda, que se celebró el pasado jueves 23 de enero, se pactó trasladar al nuevo convenio el texto pactado en el dichoso Acuerdo de Competitividad; un acuerdo que recorta derechos y salarios.

Por parte de CGT, ya en la primera reunión se entregó a la Comisión Negociadora una Plataforma con las reivindicaciones que el sindicato considera justas y que comparte mucha gente, aunque como era de esperar, tanto la dirección como los sindicatos UGT y CC.OO. hicieron caso omiso de esas propuestas. La verdad es que resulta difícil entender la postura de la mayoría absoluta del Comité, que regala las mejoras económicas y sociales conquistadas por la plantilla durante años, sobre todo cuando es la misma empresa la que está haciendo unas inmejorables previsiones de ventas y fabricación.

Como consecuencia del Acuerdo de Competitividad, que ahora se convierte en Convenio Colectivo 2014-2018, se aplicará la revisión salarial del 0,3% correspondiente a 2013, la subida más miserable de toda la historia de Ford Almusafes. Y es que estamos hablando de un aumento medio aproximado de unos 5€ al mes. A esto hay que añadir que los sueldos para 2014 se han congelado, y que en 2015 no habrá subida salarial; cuando en el año 2016 se revisen los sueldos, lo harán sólo un 0,3% respecto a lo que se cobraba en 2012. Dicho de otra manera: para un grado 6, el sueldo bruto anual en 2016 habrá aumentado en torno a unos 85€.

Pero con ser grave la pérdida de poder adquisitivo, en un período en que Ford tiene previsiones de nuevos modelos y cuantiosos beneficios, no es el único recorte que la plantilla de Ford va a sufrir. Veamos otros aspectos contemplados:

- Desregula completamente la jornada laboral a voluntad de la empresa y, tal y como recoge el acuerdo, la única participación de la Representación Social será para "estudiar" la manera mejor y más fácil de hacerlo.

- Limita a tres quinquenios el plus de antigüedad que podrán cobrar los nuevos trabajadores, con independencia de que lleguen a permanecer en la plantilla 35 años o más.

- Crea, más que una doble escala salarial, una escala salarial múltiple con nuevos "salarios de incorporación" por debajo del grado 1, pudiendo darse el caso de que en un mismo grupo haya compañeros haciendo el mismo trabajo con cinco grados salariales distintos (20.750€ anuales, 22.900€ anuales, grado 3, grado 5 y grado 6)

- Reduce el plus de jornadas industriales, ya que la mayoría de las que se trabajen no se pagará o se reducirá la cuantía del plus.

- Confirma la desaparición del servicio de comedores y la correspondiente ayuda de la empresa en el precio del menú.

- También deja a los nuevos empleados sin el derecho a percibir la subvención de la empresa al Plan de Previsión para la Jubilación (el 1% de cada nómina).

Por todo ello, desde la Sección Sindical de CGT en Ford señalan que no sólo se han negado a suscribir semejante recorte a los derechos de los trabajadores, sino que "lamentamos que haya sindicatos que se presten con tanta facilidad y precipitación a avalar los planes de Ford para precarizar las condiciones salariales y laborales de toda la plantilla, buscando con ello el constante aumento de los beneficios empresariales".

ÚLTIMA HORA



Cursos de formació en País Valencià
L'any va començar amb l'impuls que suposa la formació. Des de la Secretaria de Formació de la CGT-PV i Múrcia es va organitzar un curs a Alacant, celebrat el 8 de gener amb el títol "Senyes de identitat i estructura orgànica de la CGT"; i un altre que, al tancament d'aquesta edició, engrega la seua segona jornada a la seu de València: "ERO. Les regles del joc han canviat... Ara toca lluitar més i millor".

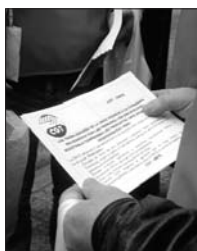


Aquests cursos estan tenint una gran acollida entre la militància de la CGT al País Valencià. La consciència que hem d'estar preparats per a afrontar l'embat del capitalisme explica la voluntat de dotar-se d'eines per a la lluita. En aquestes línies, fotografies dels cursos d'Alacant i de València.



Calendari de mobilitzacions contra l'ERO en Coca-Cola: 900 milions de beneficis i volen acomiadar a 1.250 persones
La Secció Sindical de la CGT en la planta embotelladora de Coca-Cola a Quart de Poblet informa de les mobilitzacions previstes per a lluitar contra la decisió de la multinacional d'acomiar a 1.250 persones en l'Estat espanyol i de tancar quatre plantes, entre elles la d'Alacant.

Consisteixen en aturades parcials en totes les plantes i concentracions a les portes de l'empresa els dimarts i dijous; vagues indefinides a Alacant, Gijón, Fuenlabrada (Madrid), Palma de Mallorca i a Quart de Poblet (València); i manifestacions els dissabtes, entre elles una marxa a Madrid el 15 de febrer per a manifestar-se a les 11h en la seu del passeig de La Castellana.



Campanya de CGT a Alacant i València contra la compra de productes de l'ONCE a través dels Canals Físics Complementaris
La direcció de l'ONCE va engegar fa dos anys els CFC (Canals Físics Complementaris), uns 12.000 nous punts d'adquisició en estancs, gasolineres, quioscs, etc. que minven significativament les vendes dels venedors de la Fundació. Un doble problema per a la plantilla, ja que a l'ONCE no li tremola el pols per a sancionar als i les treballadores "per baixa rendibilitat", mesura que forma part de la seua política laboral.

La campanya iniciada per la Confederació General del Treball (sindicat al que es va afiliar en bloc el 70% de la representació de CCOO al País Valencià, a finals de l'any passat, després de la signatura d'un pèssim conveni), es va iniciar en el mes de gener. Fins que no hi haja un canvi de l'actitud de l'empresa, la campanya es repetirà els dies 11 de mes, per a visibilitzar aquest problema.

CGT assoleix la majoria absoluta en UTE Valoriza Servicios a la Dependencia S.L. de Puçol

La Federació Local de CGT-Puçol informa que, arran les eleccions sindicals celebrades el 30 de gener en UTE Valoriza Servicios a la Dependencia, la Confederació ha aconseguit 3 dels 5 representants sindicals en joc Els resultats són els següents: - Tècnics i Administratius: CGT: 6 vots i CC.OO.: 4 vots; - Especialistes i no Qualificats: CGT: 20 vots i CC.OO.: 21 vots - Total Resultat: CGT: 3 delegats i CC.OO.: 2 delegats. L'enhorabona!

CULTURA I PENSAMENT



El Ateneo Libertario "Al Margen" cumple 28 años

Veintiocho años ya empieza a ser una edad más que madura para una asociación libertaria, pero si a esa modesta longevidad le añadimos las duras etapas que Al Margen ha recorrido desde que se fundara en 1986 -en plena temporada de bajón militante en todos los movimientos sociales, pero principalmente en el anarquismo- la cosa tiene aún más mérito.

En efecto, en los años ochenta del siglo pasado se vive una intensa resaca de desencantos y decepciones: la gente que creía que con la democracia (y con los socialistas en el poder) el cambio sería profundo e inmediato, así como la que no confiaba en la senda electoralista, pero se había desangrado en batallas estériles, inician una desbandada de los viejos compromisos y cada cual se agarra a lo que tiene más a mano; ya sea ese cercano objeto de realización individual la familia, el consumo, los libros, el equipo de fútbol o el cultivo del huerto ecológico.

Pero un grupo de ese personal todavía a medio quemar en las frecuentes desavenencias de la familia ácrata, decide que no se debe tirar la toalla de las ideas y que un ateneo libertario puede ser un espacio adecuado para seguir en el debate, el aprendizaje y la convivencia del maltrecho anarquismo, muy tocado por las escisiones de la CNT, el caso Scala y otras desventuras propias de nuestro mundillo.

En estas casi tres décadas el Ateneo ha sido (o así lo creemos desde dentro) un punto de encuentro y una referencia tanto para la

militancia antigua y dispersa, como para la gente joven que se ha ido acercando a nuestro ideario con el transcurrir de los tiempos. Por nuestros locales y nuestras actividades han pasado centenares de compañeros y compañeras del amplio espectro del anarquismo y el anarcosindicalismo. También del ecologismo, el feminismo, el antimilitarismo y otros mucho "ismos", pero libertarios o alternativos. Los partidos y otras sectas cercanas al sistema nunca han sido bien recibidos en Al Margen.

No vamos a publicar una lista de los debates, exposiciones, proyecciones, recitales, excursiones y un sinfín de actividades que sumarían estos largos 28 años. Pero sí queremos dejar constancia de la publicación de 88 números de la revista AL MARGEN, de la convocatoria de 11 ediciones del certamen de narrativa social, de la publicación de más de 20 libros, de la biblioteca (BAAM), de la participación en eventos como la Feria Alternativa, la Mostra del Llibre Anarquista, Ciutat Vella Batega y otros, así como de nuestra colaboración con radios libres, el anarcosindicalismo, la Colla Xicalla, el MOC, grupos ecologistas, etc.

Para celebrar nuestro y vuestro XXVIII aniversario hemos preparado unas cuantas actividades, a las que os invitamos. Será en la primera quincena de marzo y la programación detallada la tendréis en nuestra web (www.ateneoalmargen.org) en el resto de redes sociales y en los medios afines. **Antonio Pérez Collado**

AGENDA

8 DE MARÇ 2014
Dia Internacional de la Dona Treballadora
Convocatòries en webs confederals

PLE DE SINDICATS DE LA CGT-PAÍS VALENCIÀ I MÚRCIA

Tindrà lloc els dies 5 i 6 d'abril en la seu de CGT a Alacant (c/ José Reus García, 3)
Entre altres temes d'interés, aquest Ple es celebra en la perspectiva del pròxim període d'eleccions sindicals.

MARXES DE LA DIGNITAT 22M A MADRID

22 de març
En les planes web del sindicat trobaràs tota la informació. En la foto, Marxa Sant Joan-Mutxamel per a donar a conèixer les Marxes del 22M.



CONCERT EN SOLIDARITAT AMB LA VAGA DE PANRICO

A partir de les 19h de l'1 de març en el local de la CGT a València (Avgda. del Cid, 154)

por Farnes

Cuentos libertarios

Exterminio. Asaltando vallas

Jueves 18 de octubre de 2012.

Sobre la pantalla del televisor se sobreimprime otra en blanco y negro. Puntos iluminados se acercan a una línea, también iluminada, y chocan contra ella. Aparece el color y la cara sonriente de la locutora de los informativos de la TVE1. Seriedad y palabras serias.

-Inmigrantes saltan la valla de Melilla.

Lástima no ver los seis metros de altura y las púas de metal, los jirones de carne, el sudor frío y los trozos de vida aplastados en la valla real.

Lástima que las palabras pensadas por políticos europeos crueles, escritas por editores indignos y dichas por la locutora sonriente no se llenaran de púas metálicas dentro de sus bocas.

Los mercados

Azul intenso, azul mediterráneo. Olor a sal. Paseo marítimo de domingo. Parejas de la mano, parejas y niños, parejas con muchos años siendo pareja.

Me siento al lado de un señor abuelo con nieta. La niña estira con fuerza. El abuelo no la suelta. La niña se retuerce, llora, mira con rabia de niña con rabia, vuelve a llorar y tras pegar una patada espinillera corre como poseída por el espíritu de una plusmarquista mundial en los 1500. El abuelo, desesperado, grita:

-Ya me dirás que te compre algo, ya me lo dirás, bonita.

Si vols col.laborar amb:



envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Javier Sánchez Gil, joves de CGT i participant en la "Escuelita de la Libertad Zapatista"

“Deixem de cercar governs alternatius i cerquem alternatives a ser governats”

Nascut a València al 1984, és fill de pares obrers que emigraren al cap i casal per a buscar-se la vida en la dècada dels seixanta. Javi destaca de la seua família que “sempre va haver-hi consciència obrera”, fet que explica que, en la seua adolescència, començara a apropiarse a les idees anarquistes. Va començar a treballar en la construcció als 17 anys com a electricista. És aleshores quan, poc a poc, va entrant en l'ambient sindicalista de la mà d'alguns companys de treball “més polititzats” que ell.

Amb el repunt de la crisi en 2010, es va quedar aturat i va decidir estudiar la carrera d'Història, que encara cursa. “A part dels ensenyaments propis de la carrera, he tingut l'oportunitat de militar en la mesura del possible en les lluites estudiantils, la qual cosa m'aporta nous punts de vista a la meua manera d'entendre la lluita contra el neoliberalisme”, assenyala al respecte. Actualment forma part del grup de joves de CGT, col·labora en la gestió de la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia i en l'equip de treball per a Mèxic de la Secretaria de Relacions Internacionals de CGT.

Quan, com i per què et vas afiliar a la CGT?

Em vaig afiliar en 2007, quan encara treballava com a electricista en la construcció. Alguns companys de treball estaven afiliats a CGT i em van donar a conèixer el projecte confederal. Teníem alguns problemes en l'empresa i vaig aprendre que organitzats i rebels som més fortes que aïllats. També vaig entendre la forma tan particular que tenia la CGT d'afrontar els problemes, tan diferent dels altres sindicats presents en l'empresa. En quedar-me aturat vaig decidir seguir la lluita en CGT, ja no des del laboral, però sí des d'altres enfocaments.

Vaig començar a col·laborar en la construcció de la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia amb els companys que havien començat el projecte i, a dia d'avui, seguisc col·laborant amb l'equip de joves de CGT que la gestiona i s'encarrega de traure-la endavant

Ens pots explicar de quina manera arribes a implicar-te en la lluita zapatista i què significa el territori rebel de Chiapas per a la CGT?

Recordo que quan vaig començar a col·laborar en la Biblioteca hi havia alguns fulls sobre els presos polítics mexicans i la lluita zapatista, així com llibres sobre temàtica zapatista. El primer que vaig llegir va ser “Zapata Vive” de Guiomar Rovira. Açò em va despertar molt interès. També solia visitar als companys que muntaven la paraeta zapatista de CGT en la Fira Alternativa. Sempre vaig tenir dubtes i inquietuds sobre el tema.

Precisament per a aclarir alguns dubtes, un dia l'equip de la Biblioteca va decidir organitzar una xerrada sobre zapatisme amb l'equip de CGT per a Mèxic de la Secretaria de Relacions Internacionals. Després d'unes col·laboracions més amb l'equip, vaig ser proposat per a formar part d'ell. A partir d'eixe moment, vaig començar a involucrar-me del tot en el treball. Vaig ajudar a gestionar la web (www.cgtpv.org) i el correu, i sobretot vaig començar a imbuir-me de la filosofia i forma de treball de la CGT a Mèxic.

Has participat recentment en la “Escuelita de la Libertad Zapatista” celebrada al desembre del 2013. En què va consistir, com es va desenvolupar i què destacaries de la teua experiència allí?

La iniciativa va començar a principis de 2013. Després de diversos comunicats de l'EZLN que van ser emesos progressivament des de la seua impressionant acció el dia 21 de desembre. Els zapatistes llançaven una invitació a la societat civil nacional i internacional perquè conegueren la seua lluita. Convidaven a participar del que ells cridaven la “Escuelita de la Libertad según las y los zapatistas”. Eixa invitació, en principi a col·lectius molt concrets, es va anar ampliant en les successives edicions. La CGT va ser convidada a la Escuelita i jo vaig assistir com a delegat de l'equip de treball de Mèxic de CGT.

L'experiència consistia que els estudiants visitàrem a les comunitats zapatistes durant uns dies en què viuríem com ells viuen. Dies en què podríem escoltar històries sobre els 30 anys de lluita zapatista de boca dels seus protagonistes.

L'edició a la qual jo vaig assistir era la segona edició del primer grau de la Escuelita.



Javier en la Escuelita celebrada en territori zapatista el mes de desembre passat

Es va celebrar entre els dies 25 i 29 de desembre de 2013. Tot començava en la Cideci-Unitierra (una escola de capacitació de San Cristóbal de las Casas, molt afí a la lluita indígena). Allí ens inscrivim les alumnes i alumnes i a part de compartir les primeres impressions entre nosaltres, va ser on se'ns va informar de quin seria la nostra destinació. En el meu cas el Caracol de Oventik (“caracol IV: Resistencia y Rebelión por la humanidad”).

La primera vegada que trepitges territori zapatista, l'emoció t'envaeix. És el lloc on es produeixen els esdeveniments dels quals tant havia llegit i après des de la distància. L'aparició del cartell de “està usted en territorio zapatista” a un costat de la carretera marca un abans i un després en la implicació que un assumeix amb el moviment zapatista. En arribar al Caracol apareixen els primers rostres ocults sota el passamuntanyes. Va ser realment impressionant.

Després d'una cerimònia de presentació, les i els alumnes vam conèixer al que seria el nostre votán. Es tracta del company o companya zapatista encarregat de ser la teua guia, traductor, i amfitrió durant el temps en què dura l'experiència. El meu votán es deia Freddie, un jove tsotsil de la petita comunitat de Xohyep, en el Municipi Autònom de San Pedro Polhó. És precisament a aquest municipi on ens traslladem en camionetes l'endemà un grup d'alumnes i alumnes. Allí ens reben centenars de zapatistes que ens esperen. Sant Pedro Polhó és la llar d'unes 100 famílies zapatistes i totes elles participen de la cerimònia de presentació. Música i balls durant hores, molt a l'estil dels zapatistes.

Els dies centrals de la Escuelita els vaig passar en Xohyep. És una petita comunitat de no més de 15 famílies que viuen en cases de fusta disseminades en una petita vall. La majoria són tsotsils i és precisament eixa llengua la que usen habitualment. És curiós com pots arribar a entendre't amb ells amb solament intercanviar algunes paraules. De la comunitat de Xohyep, únicament Freddie i

uns quants companys més saben parlar “castilla”.

La comunitat està molt prop d'Acteal, on en 1997 paramilitars afins al PRI van assassinar a 45 persones, incloses dones i xiquets. Malgrat que era coneixedor de la història, sentir-la de boca de les companyes i companys zapatistes a solament uns quants centenars de metres d'on va ocórrer, posa els pèls de punta. La majoria dels habitants de la regió, no obstant açò, mantenen en la seua mirada una dignitat i un desig de resistència molt palpables.

Després d'aquests dies, partim de nou als caragols per a la cerimònia de comiat i per a una sessió llarga de preguntes on aclarir els dubtes que les i els alumnes poguèrem tenir. Després de la clausura de la Escuelita encara quedava una experiència més per viure: la festa de l'aniversari dels vint anys de l'alçament zapatista. Va ser una nit de finalització d'any molt especial i carregada d'emocions, a més del ball i la música (als que les i els zapatistes són molt aficionats) vam poder escoltar un discurs de la comandant Hortensia sobre els vint anys de lluita posteriors a l'alçament de 1994. Una nit inoblidable, malgrat la pluja contínua que va acabar xopant-nos a totes.

Quins són els ensenyaments més importants que hem de prendre de la lluita zapatista?

És una experiència molt increïble el despertar en els Alts de Chiapas, compartir cafè, frijol, xarrades i hores de treball col·lectiu amb les i els zapatistes. Crec que ajuda a dimensionar la realitat de la seua lluita i, sobretot, a posar rostres humans als més de trenta anys de resistència en aquesta part de Mèxic.

Crec que l'aportació principal del zapatisme a la lluita contra el neoliberalisme es resumeix en la frase “volem un món on càpien molts mons”. El zapatisme no pretén ser un model únic de canvi. Assumeix les seues manques, assumeix les seues limita-

cions i sobretot, assumeix que la seua lluita està emmarcada dins d'un context que és molt particular. Açò m'enamora del zapatisme, no solament la seua humilitat, si no la capacitat d'assumir que la lluita és global, que ells són ni més ni menys que una opció més, i que la lluita que cadascun duga a terme en la seua terra ha de fer-la “als seus ritmes i a les seues maneres”.

No pretenen la presa del poder, sinó la seua transformació. Açò queda clar quan coneixes les sis normes en les quals es basa el seu autogovern: 1. Servir i no servir-se. 2. Representar i no suplantar. 3. Construir i no destruir. 4. Obeir i no manar. 5. Proposar i no imposar. 6. Convèncer i no vèncer. 7. Baixar i no pujar. Principis que evidencien un projecte de canvi, des d'a baix, que no es conforma amb el simple canvi de rostres o sigles d'els qui governen. Elles i ells aspiren, igual que la CGT, a dotar-se d'una autonomia pròpia al marge d'estructures verticals.

Però el que a nivell personal més em sorprèn i inspira és la manera en què conceben el temps i la lluita. Malgrat que la seua resistència té més de 30 anys i la seua lluita és diària, ells la conceben com un projecte a llarg termini. Es consideren producte d'una lluita de 500 anys i açò fa que tinguen una paciència i constància que xoca directament amb com concebem la lluita a Europa. Ací és més fàcil que cerquem la via ràpida, que ens desanimem si els resultats no són immediats... açò és una cosa que tots hem d'aprendre, a lluitar sense descoratjament i tenir paciència per a esperar resultats.

En l'inici d'aquest nou any, en el qual es compleix just un segle de la I Guerra Mundial, fet històric considerat el començament del segle XX, què penses que hem de concloure del passat segle i en què hem de centrar-nos per a construir un món just i solidari?

Jo crec que s'hauria de començar per assumir que hem de respectar les lluites dels altres i els seus projectes sempre que vinguen de “a baix a l'esquerra”. Que comencem a respectar les diverses formes i contextos en els quals es construeix l'autonomia front a l'Estat i al capitalisme. Que deixem de cercar governs alternatius i cerquem alternatives a ser governats. Que construïm amb paciència i sense necessitat de llançar-nos en mans de falsos profetes o de falses promeses.

Vols afegir alguna cosa més?

Que hem construït una relació molt íntima i molt sòlida amb un moviment germà. Que totes i tots hem d'estar orgullosos d'eixa relació i, sobretot, ajudar als zapatistes de la forma en què ells demanen ser ajudats. És a dir, construint un projecte de canvi ampli des de la CGT. Un projecte que afeblisca a eixa hidra de cent caps que és el sistema neoliberal. Perquè una derrota del neoliberalisme en qualsevol part del món és una victòria de tota la humanitat. Que caminem cap a eixe món nou que portem en els nostres cors, i que siga un món on càpien molts mons...